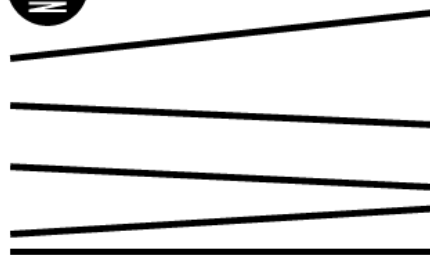

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Hansen, Mads.; af Mads Hansen.

Titel | Title:

Sange

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

3. Opl.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Th. Michaelsen & Tillge, 1867

Fysiske størrelse | Physical extent:

[4], 85 s.

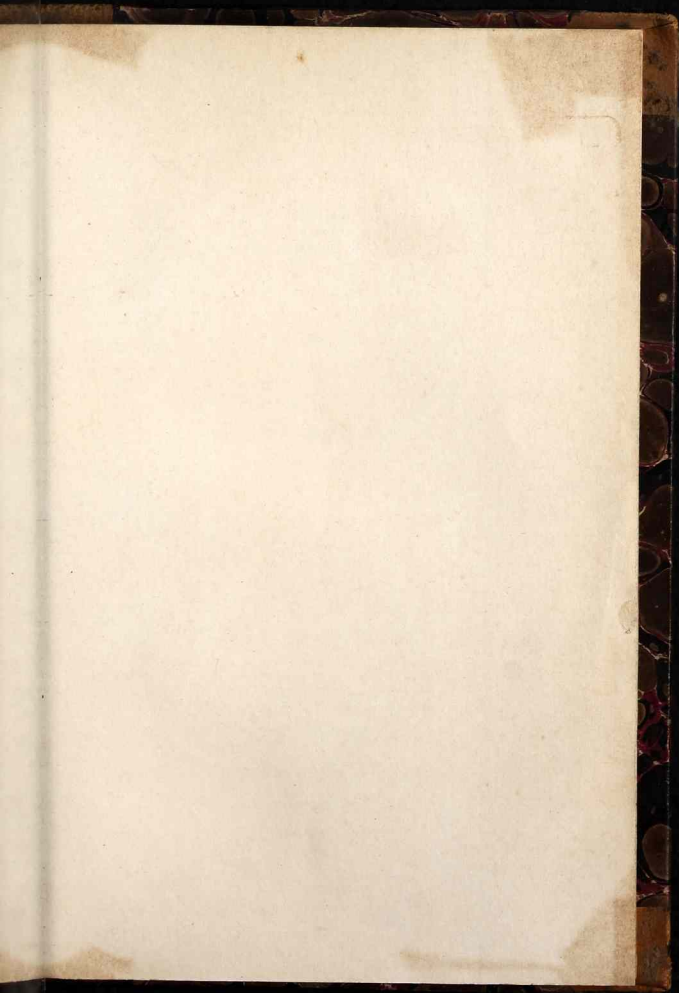
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

S A N G E

AF

MADS HANSEN,
UNGKARL.

TREDIE OPLAG.

KJØBENHAVN.

TH. MICHAELSEN & TILLGE.

(C. G. IVERSENS BOGHANDEL.)

1867.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

Indhold.

	Side
Sangen (Mel. Klare stjerne, du som stråler)	1.
For Kongen (Mel. Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden)	3.
Mindesang om Kong Frederik den Syvende (Mel. Dronning Dagmar ligger i Ribe syg)	5.
Det danske Folk og dets Konge	7.
Til Danmarks Bøgeskov	9.
Fædrelandssang (Mel. Vi Sømænd gjør ej mange Ord) ...	10.
Det andet Dannevirke (Mel. Vort Fødeland var altid rigt)	12.
Mindesten og Grændsesten (Mel. Kong Kristian lægger ned sit Sværd)	14.
Vort Maal (Mel. af H. Hansen og E. Hornemann)	16.
Skytteforeningssang (Mel. Og det var i Aaret 1807)	18.
Sang for unge danske Krigere (Mel. af H. Hansen)	20.
Hilsen til Skytteforeningerne (Mel. Kong Kristian stod ved højen Mast)	22.
Eyen (Rings Drapa af B. Crusell)	23.
Den femte Juni (Mel. Herr Peder kasted Runer over Spange)	25.
For Folkefesterne (Mel. Danmark dejligst Vang og Vænge)	27.
Til „Hundstrup-Vesterskjerninge Sangforening“ paa Rej- sen til Flensborg i Anledning af Løve-Gravmælets Afsørløring den 25de Juli 1862	29.
Løverne	32.
For Nordens Sag (Mel. Frithiofs farväl)	35.
Til Nordens Kvinde (Frithiofs vikingabalk samt Mel. af E. Horneman og N. P. Hillebrandt)	38.

	Side
Prindsesse Alexandra (Mel. af H. Hansen)	40.
Mod Vaaren	43.
Danmarks Vaar	44.
Danmarks Høst (Mel. Vi Sømænd gjør ej mange Ord) ...	46.
Høstnatten	49.
Aftenen	51.
De kjære Steder	53.
Venskab	55.
Sømandsbrudens Sang (Mel. Du er rig, du er dejlig, o Syd!) ..	56.
Til en Confirmant	58.
Bryllupssange 1—4.	59.
Ved Ligfærd 1—3	65.

Sange af utrykte Skuespil.

1. Holger Danske (Mel. Herr Oluf han rider saa vide om Land)	68.
2. Danmark (Mel. Hvi sjunges evigt om Spartaner?)	70.
3. Opraab (Mel. Skuden er klar og Kulingen frisk)	72.
4. Sagn og Syner (Mel. af „Gjengehøvdingen“)	74.
5. Bondens Sang (Mel. Jeg var en lystig Ungersvend) ...	76.
6. Kvindens Skaal	78.
7. Er skreven til den norske Folkevisetone: „Aa kjøra Vatn aa kjøra Ve“	80.
8. Mel. Hel sjelden rørtes Pen og Bog	82.
9. Mel. Lad dadle Kvinderne hvo vil	84.

S a n g e n .

Ton min Harpe mildt og stille
Gjennem Nattens Taagestrømme
Over Dal og Skov og Vang,
Som en Bæk blandt Roser vilde,
Dristigt som en Ynglings Drømme,
Sødt som Nattergalens Sang.

Sus igjennem Bøgelunden,
Hvor min bedste Fryd har hjemme,
Som en Elv igjennem Dal,
Som et Suk i Aftenstunden,
Som en Kvindes bløde Stemme,
Som en Luftning let og sval.

Kjender du min stille Længsel?
Kan du om min Attraa tale?
Kan du tolke Hjertets Trang?

Kan du sprænge Tankens Fængsel
Og min Fryd og Smerte male
I din Tones dybe Klang?

Milde Tone! du som svinger

Højt dig over Bjergetinder,

Du, som ingen Grændse har,

Løft min Aand paa dine Vinger

Over Sky, hvor Solen skinner

Evig mild og lys og klar.

For Kongen.

Der er en hellig Kilde i vort Hjerte
 Med Kongelys omkring den stille Bred,
 Og disse Blomster er vor Troskabs Kjerte,
 Og Kilden selv vor bedste Kjærlighed.
 Hvergang en Drot steg ned af Danmarks Throne
 Og drak af dette Væld i Folkets Barm,
 Da blev ham lettere den tunge Krone,
 Og stærkere hans Vilje og hans Arm.

Og der er Lægedom i Kildens Vande,
 Thi Malmets Aarer flyde i dens Grund,
 Og den har Tilløb fra de dybe Strande,
 Og den kan aldrig tømmes til sin Bund.
 Hvergang en Drot steg ned til Folkets Hjerte
 Med aabent Saar, med ømt og trykket Bryst,
 Da fik han Ro og Lindring i sin Smerte,
 Og i sin Kummer fik han altid Trøst.

Vi fatte godt vor Konges dybe Smerte;
 Hvad vi har tabt, det tabte ogsaa han,
 Men vi vil raabe: »Kom til Folkets Hjerter
 Og drik af Kildens Væld Kong Kristian!
 Og vi vil taalig hjælpes ad at lide,
 Til Saar og Nød og Kummer svinde hen,
 Og vi vil trolig hjælpes ad at stride,
 Til Sønderjylland vundet er igen!

Og Folket serger saa saar,
 Han, som os gav saa meget Gode,
 Et læst paa den sorte Baar;
 Men aldrig han forgesømmes af Danmark.

Han gav os sin Mægt og forlangte kun
 Vor Kjærlighed for sin Gave;
 Folket gav ham i fuldest Mål
 Den Løn, som han helst vilde have;
 Og aldrig han forgesømmes af Danmark.

Han var saa fri som det lille Folk,
 Han leste af Tvehdoms Bøger;
 Han som hver Mand, han Frihed gav
 At tale og tro og tænke sin
 Og aldrig han forgesømmes af Danmark.

Minde sang

om Kong Frederik den Syvende.

Den danske Konge er død saa brat,
Og Folket sørger saa saare,
Han, som os gav saa meget Godt,
Er lagt paa den sorte Baare;
Men aldrig han forglemmes udi Danmark.

Han gav os sin Magt og forlangte kun
Vor Kjærlighed for sin Gave;
Folket gav ham i fuldest Maal
Den Løn, som han helst vilde have;
Og aldrig han forglemmes udi Danmark.

Han var saa fri som det lille Folk,
Han løste af Trældoms Lænke,
Fri som hver Mand, han Frihed gav
At tale og tro og tænke;
Og aldrig han forglemmes udi Danmark.

Han var dansk; han sagde: «Det skal ej ske,
 Jeg vil ej mit Rige dele,»
 Da Tydsken forlangte en Part deraf
 For siden at faa det Hele;
 Og aldrig han forglemmes udi Danmark.

Han var saa jevn; han var kjendt saa godt
 Af Fattige som af Rige;
 Fattigst Mand binder ham en Krands
 Af Blomster fra Mark og Dige:
 «Kong Fredrik glemmes aldrig udi
 Danmark.»

Gud signe den Arv, han efterlod,
 Den tusindaars gamle Krone!
 Gud give, Folket maa altid slaa
 En Kreds om den danske Throne!
 Gud signe Danmarks Folk og Land
 og Konge!

Det danske Folk og dets Konge.

Jeg ved en Hytte, jeg ved et Slot,

I begge er der saa frit og godt,

I begge lever den samme Aand,

I begge rører sig samme Haand.

Jeg ved en Hytte med Tag af Straa,

Med lave Døre og Ruder smaa,

Der planted' Kongen et Frihedstræ

Til Skærm og Skygge, til Ly og Læ.

Jeg kjender Manden, som bor deri;

Før var han Træl, men nu er han fri;

Jeg kjender Kvinden, og hun og han

Er Dannekvinde og Dannemand.

og Konge!

Foruden Hytten jeg ved et Slot,

Det Folket byggede til sin Drot;

Jeg kjender Manden, som bor deri,

Han er som Folket saa dansk og fri.

Gud sign den Hytte, Gud sign det Slot,
 Det danske Folk og den danske Drot!
 Gud signe Frihedens Træ, der staar
 Ved Folkets Hytte og Kongens Gaard!

Til Danmarks Bøgeskov.

Du friske, danske Bøgelund,
Asynjers Tempel, Alfes Bolig,
Med Liv og Aand og Kraft fortrolig
Stod du i Tidens Midnatsstund;
Med slanke Søjler, hvalte Buer,
I Maanens blege Alterluer
Stod du som Nordens Helligdom.

Er Norges Fjeld i Nordlysglands,
Er Sverrigs snebesaa'de Kuller
Et Sølvorskud om Nordens Skulder,
Da er du Nordens Brudekrands;
Og naar du Fjeldets Dronning smykker,
Skal Alfer bo i dine Skygger
Og Aser i din Tempelhal.

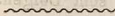
Fædrelandssang.

Der er et Hegn af Bølger blaa,
 Omkring det danske Vænge,
 Og kun et lille Hul derpaa,
 Hvor Ledet det skal hænge;
 Vorherre selv har Hegnet sat
 Omkring den danske Have,
 Men vi skal vaage Dag og Nat,
 Til Ledet er i Lave.
 Og indenfor den stærke Mur
 Af Havets blanke Vove
 Der er en dejlig frisk Natur
 Med Søer og grønne Skove;
 Og Folket har Naturens Præg,
 Saa frit, saa djærvt, saa roligt,
 Og Høj og Lav og Lærd og Læg
 De følges ad fortroligt.
 Og Folkets Sprog i Dannevang
 Er haardt som Bølgens Tale,

Og blødt som Nattergalens Sang
I lysegrønne Sale,
Og let som Vestenvindens Leg
Med friske Rosenblade,
Og vægtigt som det tunge Neg
I Bondemandens Lade.

Og Folkets Tro, den passer godt
Med Dannebrog tilsammen,
Og Folkets Fyrste, Landets Drot,
Og Hjertetroskabsflammen
Kan aldrig, aldrig skilles ad
Saalidt som Mark og Vove,
Som Bøgen og det unge Blad,
Som Fugl og Bøgeskov.

Og denne rige Arv, vi fik,
Den vil vi aldrig miste,
Før Nogen skal os fremmed Skik,
Natur og Aand paaliste,
Før vil vi kæmpe Mand ved Mand
Og ofre, hyad vi have,
For Frihed og for Fædreland,
Til Ledet er i Lave.

Det andet Dannevirke.

Med Sværdet i den ene Haand

Og Harpen i den anden,

I kristen Tro og nordisk Aand,

Med Højmodts Træk i Panden

Vi samles i en sluttet Trop

Og bygge Dannevirke op,

At Korsets Fane paa dets Top

Igjen med Sejr kan vaje.

Vi bygge os en Grændsevold,

Som Fjenden ej kan jevne;

Til Grund vi sætte Skjold ved Skjold

Af Manddoms Mod og Evne;

Vi bygge den af egen Trang,

Af Vaabengny og Harpeklang,

Af Folkeliv og Folkesang,

Af lutter danske Hjerter.

Vi bygge den paa Friheds Grund
 Af Nordlysblink i Skoven,
 Af Folkeviljen stærk og sund,
 Og tvinges ej af Loven;
 Af Heltekraft i Mandens Arm
 Og Trofasthed i Kvindens Barm,
 Af Kjærligheden stor og varm,
 Og ej af Jord og Stene.

Kom med, hver stærk og kraftig Mand,
 Der end kan Sværdet bære;
 Kom med, hver Skjald, der synge kan
 Om Danmarks Ret og Ære;
 Kom med, Du gamle Gubbe graa;
 Kom med, I unge Piger smaa;
 Kom Alle med, vi bygge paa
 Det andet Dannevirke!

Og Danskene satte sig ved Bord
 Med Haanden under Kind og grundet,
 Til Kampen end hans Atter standet,
 Han maaled ikke mange Ord;
 Nu rejste han sig op og griber
 Sin Harpe, og sit Sværd han sliber,
 Og der er Højhed i hans Blik.

Mindesten og Grændsesten.

Den Danske sad ved bredden Bord,
 Og drømte kun om Sejr og Ære;
 Og troede sig selv at være
 En af de Stærkeste paa Jord,
 Og Løven laa saa tryk paa Heden,
 Og Sværdet rustede i Skeden,
 Og Harpen klang til lystig Dands.

Da trak et Uvejr op fra Syd;
 Den ene Væg faldt ind i Huset,
 Og Fjenden traadte den i Gruset,
 Og stak en Grændse af med Spyd;
 De Danske kæmped ufortrøden,
 Men mangt et Hjerter brast i Døden,
 Og Broder blev fra Broder skilt.

Og Dansken satte sig ved Bord
 Med Haanden under Kind og grundet,
 Til Kampen end hans Attraa stunded,
 Han mæled ikke mange Ord;
 Nu rejser han sig op og griber
 Sin Harpe, og sit Sværd han sliber,
 Og der er Højhed i hans Blik.

Men før han til sin Gjerning gaar:
 At stænge fast for Hus og Have,
 Han dvæler ved de Faldnes Grave,
 Og Taaren i hans Øje staar;
 Han rejse vil en Sten til Minde
 Om Heltene, og Danmarks Kvinde
 Vil krandsse den med Blomster smaa.
 Saa vender han sit Blik derhen,
 Hvor Brødre fremmed Aag maa bære;
 Han gaar med Gud for Ret og Ære
 Og kommer ikke hjem igjen,
 Før han har rejst en Sten dernede
 Paa Sønderjyllands brune Hede
 Til Grændse mellem Nord og Syd.

Og glæde vil vi i Kampen have
 For Fædrenes Frihed og Liv at stå
 Og Maalet er Danmarks Frelse.

Og Gud vil give os Sejr igjen.
 Naar Alle sigter til Maalet hen.
 (Skytteforeningssang).
 Og Maalet er Danmarks Frelse.

Til Vaaben, Brødre! tag Bøssen fat,
 Vor Bane ved vi, vort Maal er sat,
 Og Maalet er Danmarks Frelse.

Vort Blik er skarpt og vor Retning god,
 Vor Haand er fast, vi har Kraft og Mod,
 Og Maalet er Danmarks Frelse.

Hvad før blev øvet af Frygt og Tvang,
 Det nu vi øve af Lyst og Trang,
 Og Maalet er Danmarks Frelse.

Hvad før blev gjort under Trældoms Gys,
 Vi glade gjøre i Friheds Lys,
 Og Maalet er Danmarks Frelse.

Og glade vil vi i Kampen gaa
 For Ære, Frihed og Liv at slaa,
 Og Maalet er Danmarks Frelse.

Og Gud vil give os Sejr igjen,
 Naar Alle sigte til Maalet hen,
 Og Maalet er Danmarks Frelse.

Til Vaaben, Brodret tag, Bessen fæ,
 Vor Bane ved vi, vor Maalet er sat,
 Og Maalet er Danmarks Frelse.

Vor Blik er skarpt og vor Retning god,
 Vor Haand er fast, vi har Kraft og Mod,
 Og Maalet er Danmarks Frelse.

Hvad før blev over af Frygt og Tvang,
 Det nu vi ave af Lyst og Tvang,
 Og Maalet er Danmarks Frelse.

Hvad før blev gjort under Trolldoms Gys,
 Vi glæde giøre i Friheds Lys,
 Og Maalet er Danmarks Frelse.

Skytteforeningssang.

Fremad, Kammerater, med Bøssen i Haand! og
 Det gjælder kun en Kamp uden Fjender, kan
 En Sejr over Mænd af vort Blod og vor Aand,
 Et Maal, som vi Allesammen kjender,
 Et Skud til vor Skive, en Krigsfærd til Fred, og
 Og her tør den Feigeste selv være med; det
 Her behøves ej, med det vil vi jage de Røvere
 En Skandse paa vor Vej, der plyndre vor sønder,
 Heller ikke Mod, og Skjalden vil give Musik til,
 Her flyder intet Blod; og Pigerne vil binde os
 Men træffe vi blot, Fremad uforsegt!
 Kan det hænde sig godt, dog er en lystig Jagt,
 At Skudet bliver ikke det sidste, Flyder det end,
 Naar Fjenden bliver god.
 Saa vil vi da prøve at rette et Skud saa lægges
 Mod Fjenden i de hjemlige Sale, Men hvordan
 Med det vil vi drive det Fremmede ud, Skal
 Der findes i vor Sæd og vor Tale,

Og foran gaar Skjalden med Sang og med Spil,
Og alle de smaa Piger med os følge vil.

Fremad uforsagt!

Det er en lystig Jagt.

Flyder der ej Blod.

Behøves der dog Mod,

Og træffe vi blot,

Kan det hænde sig godt,

At Kongen vil fæste os som Skytter.

Og isaa vil vi prøve det tredje Skud.

Og det er for Danmark, vor Moder.

Med det vil vi jage de Røvere ud,

Der plyndre vor sønderjydske Broder.

Og Skjalden vil give Musik til vor Dands,

Og Pigerne vil binde os en Sejerskrands.

Fremad uforsagt!

Det er en lystig Jagt.

Flyder der end Blod,

Naar Enden bliver god,

Saa læges vort Saar;

Men hvordan det end gaar,

Skal Danmark, vor Moder, dog leve!

Der findes i vor Tid

Fremad Marsch! med lystig Sang
 Maalet naa vi nok engang
 Under Hurra og Jubel og Hornees Klang.
 Rask atsted! vi kan ej koldt
 Se, Tyranner! Se! beholdt
 I Løve Danmark, vor Moder, den Havfrue stolt!
Sang
 for unge danske Krigere.

I vor Barndom vi hørte Kartovernes Brag,
 Og vor Drot fik vi kjær og vort Land og vort Flag;
 Gjennem Kruttdampens Sky saa vi Frihedens Sol
 Sprede Lys over Jorden fra Pol og til Pol.
 End er Kampen ej endt, end har Friheden ej
 Overalt til hvert Folk og hvert Land banet Vej,
 Men for den vil vi trøstige gribe vort Sværd,
 Vil vi glade os øve i Kriegerens Færd!
 Langt fra Hjemmet, hvor Bækken sig slynger
 Gjennem Dale og rolige Søer,
 Og hvor Fiskeren sagte sig gynger
 Over Strand mellem frodige Øer;
 Hvor vi hørte Kartovernes Bulder,
 Hvor vi sang vore dejligste Kvad,
 Staa vi nu med vor Bøsse paa Skulder
 I en lige og tætsluttet Rad.

Fremad Marsch! med lystig Sang
 Maalet naa vi nok engang
 Under Hurra og Jubel og Hornenes Klang.
 Rask afsted! vi kan ej koldt
 Se, Tyranner Sejr beholdt.
 Leve Danmark, vor Moder, den Havfrue stolt!

for unge danske Krigere.

I vor Barndom vi herte Karløvernes Brag.
 Og vor Drot fik vi kjært og vort Land og vort Flag;
 Gjennem Krigtdampens Sky saa vi Frihedens Sol
 Spredte Lys over Jorden fra Pol og til Pol.
 End er Kampen ej endt, end har Friheden ej
 Overalt til hvert Folk og hvert Land båret Vej.
 Men for den vil vi træstige gribe vort Sværd.
 Vil vi glæde os ove i Krigetens Færd!
 Længt fra Hjemmet, hvor Bækken sig slynger
 Gjennem Dale og rolige Søer,
 Og hvor Fiskeren sagte sig gynger
 Over Stænd mellem frodige Øer;
 Hvor vi herte Karløvernes Bulder,
 Hvor vi sang vore dejligste Kvad,
 Staa vi all med vor Bøsse paa Skulder
 I en lige og testamnet Bad.

Hilsen til Skytteforeningerne.

Naar Nordens gjæve Kæmper drog
 I Ledingsfærd,
 Tog Skjalden Harpen af dens Krog,
 Og Mod i Heltens Bryst han slog,
 Og begge To de sammen drog
 I Ledingsfærd,
 Og begge To de fulgtes ad
 Med Harpeklang og Skjaldekvad
 Og Sværd.

Vær hilset I, som sætte Fjed
 I Fædres Spor,
 Lad Brages Sønner være med
 At bøde paa vort brystne Led,
 Og lad os sammen sætte Fjed
 I Fædres Spor,
 Og Sværdets Klang og Bøssens Knald
 Og Sangens Toner lyde skal
 I Kor.

Fyen.

Perle paa Havets

Glindsende Vove,

Vaarfriske, grønne

Aakandeblad!

Som en Naturaand

Prægtig du stiger

Op af det friske,

Kjelige Bad,

Vaarsolen daler

Ned i dit Bæger

Gjemmende gamle

Kræfter i sig;

Guldfiske lege

Under dit Dække;

Sangfugle bygge

Rede paa Dig.

Mellem de danske,
 Frodige Lande,
 Midt i den friske,
 Gygende So,
 Straaler Du som en
 Perle paa Voven,
 Svømmer Du, Odins
 Dejlige Ø!

Den femte Juni.

Saalænge Danmark har en Bøg i Skoven,
 Og Fuglesangen klinger sødt foroven,
 Saalænge Bølgen rinder,
 Og Vaarens Lillier gro,
 Og ædle danske Kvinder
 I Danmarks Dale bo,
 Denne Dag glemmes ingensinde,
 Skovens Fugl, Markens blaa Kjærminde
 Fejrer den.

Da blev det Foraar her i Bøgelunden,
 Kornlærken kviddred fro i Morgenstunden,
 Og Fugl fra høje Sale
 Forlod det trange Bur
 Og sang i dybe Dale
 Og i den fri Natur;
 Sang der blev i de danske Lunde,
 Fuglesang mellem Sø og Sunde,
 Fuglesang.

Og hvor kun Drivhusplanter var at skue,
Smaa friske Blomster spired frem paa Tue,
Det var de danske Kvinder
Af Skjoldmøstammen bold,
Det var de gamle Minder
Fra Nordens Hedenold;
Duft der blev i den danske Have,
Blomsterduft over Kæmpegrave,
Blomsterduft.

Skal Fuglen tie, og skal Blomsten visne,
Og Kuldegys igjennem Danmark isne?
Jeg ved forvist, der kommer
Igjen en dejlig Vaar,
En frisk og fager Sommer,
Et godt, velsignet Aar;
Denne Dag glemmes ingensinde,
Skovens Fugl, Markens blaa Kjærminde
Fejrer den.

For Folkefesterne.

Hvordan kan en Fremmed tale
For den danske Sag,
Naar vi selv i Vinterdvale
Søge Ro og Mag,
Naar det siges trindt paa Jorden:
«Fejg og ræd er Dansken vorden,
Og hans stærke Løver sove
Trygt i deres Skove.»

Lille Sangfugl! løft din Vinge,
Sving dig højt i Sky;
Lad din Røst paa Marken klinge
Og i Skovens Ly,
Saa det høres trindt paa Jorden,
Der er Folkeliv i Norden,
At vi ej har glemt at sjunge
Paa «den danske Tunge.»

Løft din Røst, du stærke, gamle
Folkeaand i Nord!

Hvergang vi til Kamp os samle,
 Væbnede med Ord,
 Staar et Slag; og Sværd vi svinger,
 Naar det danske Hurra klinger,
 Og den tydske Aand maa vige
 Fra det danske Rige.

Lad os for vor Frihed stride
 Med det djærve Ord,

Kæmpe, mens det er paatide

Før vort gamle Nord

Saa det spørges trindt paa Jorden:

End ej Dansken feig er vorden

Og de stærke Løver sove

Ej i Danmarks Skove.

Da, hvis Luren atter kalder

Os til blodig Dyst,

Hvis med Vold en Fremmed falder

Ind paa Danmarks Kyst,

Da har Folket Kraft i Aanden,

Mod i Bryst og Sværd i Haanden,

Hjerter tro og Løver stærke

I sit Skjoldemærke.

Til „Hundstrup-Vesterskjerninge Sangforening“

paa Rejsen til Flensborg i Anledning af Løve-Grav-
mælets Afsløring, den 25de Juli 1862.

Drag over det dybe, vildsomme Hav
Med Troen som Skjold og Haabet som Stav.

Drag ud, hvor Snekkerne Søen pløje.
Med Kjærligheds Ild i det glade Øje.

Med Kjærlighed til den Drot over Jord,
Der gjorde Danmarks Herlighed stor.

Med Kjærlighed til de Kæmpegrave,
Der staae i Danmarks grønne Have.

Med Kjærlighed til vor gode Drot,
Der gav os saa meget, saa meget Godt.

Med Kjærlighed til det røde Flag,
Der vinker som Danmarks gryende Dag.

Med Kjærlighed til de danske Kvinder,
De Øjne blaa og de friske Kinder.

Drag over Dybet til Slesvigs Strand;
Tag med en Hilsen fra Land til Land.

En Hilsen til Løven paa Kæmpegraven
Fra Løven, der hviler i Danahaven.

En Hilsen til det slesvigske Land
Fra hver en fribaaren Dannemand.

En Hilsen til de fagre Kjærminder
Fra Danmarks ædle, dejlige Kvinder.

En Hilsen til Slesvigs Bøgelund
Fra Frihedstræet ved Øresund.

En Hilsen til Slesvigs Møer, de unge,
Fra Modersmaalet, «den danske Tunge».

En Hilsen til Hedelærken, hin graa,
Fra Danmarks Skjalde, de store og smaa.

Og syng, naar I over Søen drage,
Og syng, naar I atter komme tilbage.

Tag med en Hilsen fra Land til Land
Dag over Dybet til Slesvigs Strand;

En Hilsen til Løven paa Keisergraven
Fra Løven, der hviler i Dannebaven.

En Hilsen til det slesvigske Land
Fra hver en fribaarne Danneband.

En Hilsen til de lagte Kjereminder
Fra Danmarks adle, dejlige Kvinder.

En Hilsen til Slesvigs Bøgesund
Fra Fælledstræet ved Gressund.

Løverne.

Lad Tydsken kun true med Overmagt
Og Udaad og Voldsdaad øve;
Hvor Istedheltenes Ben er lagt;
Der rejste de Danske en Løve.

— Der staar to Løver i Slesvigs Skjold
Og tre i det danske Vaaben;
Og alle som en er fra Hedenold,
Omsluttet af Kongekaaben.

Lad Tydsken kun huse til Ejderen
For Nordens Enhed skal borge
Den Løve i Sverrigs Vaaben og den
Med Hellebarden fra Norge.

Lad Ørne kun flyve omkring paa Jord
Og Boskab og Troskab røve;
Det høres skal, at der er i Nord
En stærk og levende Løve.

Det mærker jeg, naar den danske Mand
 Gaar bagved Ploven og nynner;
 Den er om Frihed og Fædreland,
 Den Sang, hvorpaa han begynder.

Det ser jeg i Kvindens det høje Blik,
 Paa Blomsten i hendes Løkker;
 Naar dansk er al hendes Færd og Skik,
 Os Intet i Verden rækker.

Jeg ved, hvad han tænker, den lille Pog,
 Der sidder stille i Krogen
 Og maler med Rosenblad Dannebrog
 Paa Bindet af Skrivebogen.

Hvem skulde tro, at den Lille kan
 Om Tyrting og Skrep fortælle
 Og ved, hvad det er som rigtig Mand
 For Holger Danske at gjælde.

Jeg hører atter den gamle Sang,
 Der lød paa Fædrenes Tunge;
 — Det er saa dejligt i Skov og Vang,
 Naar Store og Smaa den sjunge. —

Og Dansken griber sit Sværd og Skjold,
Som fordum i gamle Dage;
— Nu vaagne de Kæmper fra Hedenold,
Nu kommer Uffe hin Spage. —

Og disse Toner, vi nynne paa,
Og denne Daad, som vi øve,
Det er den Magt, der skal Tydsken slaa,
Det er den levende Løve.

For Nordens Sag.

Du ædle Stamme
 I høje Nord!
 Lad Bivnen flamme
 Fra Fjord til Fjord,
 Lad Luren gjalde
 Fra Kyst til Kyst,
 Før Frænder falde
 I blodig Dyst
 For Nordens Sag.

Den Aand, der lued'
 Bag Kongebryn,
 Hvad Skjalden skued'
 I Drømmesyn,
 Hin store Tanke

— Margrethes Id —

Skal Kræfter sanke

I fælles Strid

For Nordens Sag.

Og Haabet glimter,

Nu kan det ske;

Hvad Skjalden skimter,

Skal Folket se

Naar Brødre trende

Staa Bryst ved Bryst

Mod fælles Fjende

I blodig Dyst

For Nordens Sag.

Hvad Volmers Datter

Med Sværd betvang,

Skal samles atter

Af egen Trang,

Naar Brødre trende

Fra Kæmpedands

Tilbage vende

Med Sejrens Krands

For Nordens Sag.

I stærke Helte!
 I Nordens Mænd!
 Tag Hjelm og Belte,
 Hæng Sværd ved Lænd,
 Lad Brynjen krands
 Jert ædle Bryst,
 Og bryd en Landse,
 Og rid en Dyst
 For Nordens Sag.

Til Nordens Kvinde.

Vi har sagt det saa tidt, og Du ved det saa godt,
 Du er mægtig, Du Kvinde i Nord!
 Du kan fængsle vort Sind, Du kan trylle os blot
 Med et Blik, med et eneste Ord.

Du har Alt, hvad der drager os efter Dig hen,
 — Det er næsten for ofte Dig sagt —
 Maa jeg sige Dig, hvad Du skal give igjen,
 Og hvortil Du skal bruge Din Magt?

Du skal give din Broder, din Bejler, din Ven,
 Du skal give din Brudgom, din Mand,
 Du skal give det Bedste, det Kjæreste hen
 For at frelse dit Fædreneland.

Du skal opfostre Drenge med Sener i Arm,
 Der for Danmark vil kæmpe og dø;
 Du skal lægge den Sæd i Smaapigernes Barm,
 Der skal bære det ædleste Frø.

Du skal værne om Sproget i Børnenes Mund,
 Det er Moderens Maal, det er dit;
 Som Guldharpernes Klang, som de Fugle i Lund
 Skal det svinge sig mægtigt og frit.

Du skal vogte de Sagn og den dejlige Sang,
 Vi i Arv efter Fædrene fik;
 Du skal lukke dit Hjerte for Trældom og Tvang
 Og din Dør for de Fremmedes Skik.

Ja — jeg ser paa dit Blik, hvad saa ofte jeg saa,
 Hvad din Gjerning forlængst mig har sagt:
 Du vil styrke vor Aand og vor Haand,
 O naar vi staa
 For vort Land og vor Fane paa Vagt.

Prindsesse Alexandra.

Og det var Edvard hin unge,
 Han red sig under Ø,
 Fæstet han den danske Prindsesse,
 Hun var saa søn en Mø.
 Der sejle de med en Kongebrud.

Hun var saa fager en Kvinde,
 Som Havfrue, under Ø;
 Høres det skal til fjerneste Lande,
 At dejlig er Nordens Mø.

Og det skal aldrig forglemmes
 I Danmarks Bøgelund,
 Folk og Drot stod kjærligt tilsammen
 Hin tavse Afskedsstund.

Det danske Folk og dets Konge
 Elsked den Lillievand,
 Gav hende hver et Kjærlighedsminde
 Om hendes Fædreland.

Og det var Bruden hin unge,
 Hun gik til Sjølunds Kyst
 Mellem Blomster, men Kjærligheds Rose
 Var lagt i hendes Bryst.

Hun gik paa Tæpper, saab bløde
 Til Stranden, hvor Snekken laa:
 Folkets Bøn og Skjaldenes Toner
 Gik fremmest paa Bølgen blaa.

«Farvel du dejlige Pige
 Af Frejas ædle Slægt!
 Gud Dig følge og tage din Krone
 Og Dig i Varetægt.»

Damphesten fnysed og skummed
 Henover Bølgen blaa:
 Dannebrog og Englands Banner
 De lod i Stærnen staa.

Og alle Bølger de bøjede
 Sig for den Kongebrud:
 Aldrig før paa vildene Ganger
 Saa dejlig en Mø fløj ud.

Og det var Edvard hin unge,
 Han skued over Sø;
 Og det var den danske Prindsesse,
 Hun kom til Englands Ø.

De elsked ogsaa hinanden
 Ret ud af Hjertens Grund;
 Høres det skal, de holdt deres Bryllup
 Udi saa god en Stund.

Og det er Havfruens Datter,
 Hun synger end bag Ø;
 Høres det skal til fjerneste Lande,
 At dejlig er Nordens Mø.
 Der sejle de med en Kongebrud.

Mod Vaaren.

Vi vil synge, vi vil leve

Frit, som Luftens Bølger gaa;

Sind og Aand vi muntert hæve

Højere, end Lærker svæve,

Hjertets dybe Stræng maa bæve

Talende om hver Attraa.

Hav, tilskyl os Kraft med Voven,

Jord, oplad dit rige Skjød,

Himmel, gyd dig ned fraoven,

Sangfugl, fløjt igjen i Skoven,

Bonde, syng paany bag Ploven

Som en Fugl i Morgenrød.

Duft Fiol ved Bækkens Bredder,

Kluk du lille, friske Strøm,

Sol, besøg de dunkle Steder,

Eng, flet atter Blomsterkjæder,

Foraar, kom med dine Glæder,

Saa er Vintren kun en Drøm.

Danmarks Vaar.

I Danmarks Bøgelunde
Der er saa godt at bo,

Imellem Sø og Sunde
Har Danskens Sind kun Ro;
Saae vi kun Palmeblade
Og Pinjer paa vor Jord.
Sang vi vist ej saa glade
Som her, hvor Bøgen gror.

Var her en evig Sommer.
Da var her ingen Vaar.
Men Danmarks Foraar kommer
Med Blomster nye hvert Aar.
Se Bølgerne, de flyde,
Hvor før i Baand de laa,
Og Træerne, de bryde,
De Liv og Sommer spaa.

De Liv og Sommer spaas.
Og Tyskerne, de stude,
Hvor før i Baand de laa.
Se Belgierne, de flyde,
Med Blomster nye dybt Aar.
Men Danmark's Fødsel kommer
Da var her ingen Vaar.
Var her en evig Sommer.

Danmarks Høst.

Der var en Tid, da Bonden gik
 Og roded i sin Ager,
 Og altid han den Slutning fik :
 Den er for sur og mager;
 Og naar saa Høstens Time kom,
 Og Hø og Sæd var bjerget,
 Da var den halve Lade tom,
 Og Høsten neppe mærket.

Der var en Tid, da Bonden gik
 I Lænker og i Trældom,
 Og derfor var hans Færd og Skik
 Saa tvungen og saa sælsom;

Men nu er Fængselsdøren sprængt
 — Dog ej af Staal og Bue —
 Og Frihedssolens Straale trængt
 Helt ind i Bondens Stue.

Der var en Tid, da Bonden sang,
 Saa det var Ynk at høre,
 Fordi han gik i Baand og Tvang
 Med stoppet Mund og Øre;
 Men dengang Fængselsdøren sprang,
 Og Fuglen slap af Buret,
 Da rejste Bonden sig og sang
 Med Kraft i Folkekoret.
 Og Laden staar ej længer tom,
 — Et Hæs staar ved dens Dørre --
 Og Laden selv er bygget om
 Og bleven meget større;
 Men Danmarks allerbedste Høst,
 Den er endnu ivente,
 I Folkeliv og Folkerøst
 Vi Vaarens Luftning kjende.

Og unge Helte voxe op
 I Frihedstræets Skygge,
 Og i dets friske, grønne Top
 Sangfugleskarer bygge,
 Og Sæden, der fornys er lagt
 Og spirer frem af Mulde,
 Vil engang staa med Høstens Pragt
 Og bære Kjærner fulde.

Høstnatten.

Det hvisker saa tyst gennem Lunden hist,

Det er Luftningens Leg med den løvede Kvist;

Det pusler saa sagte i hyer en Vraa,

Det er Alfernes Dands ved den rislende Aa.

Det sukker saa ømt i den tavse Nat,

Det er Kilden, der risler bag Busk og Krat;

Det klinger saa sødt over Hav og Land,

Det er Havfruens Sang ved den dybe Strand.

Det nynner saa smaat bag de store Trær,

Det er Skovens Aander, der komme os nær.

Tys, stille — jeg hører min egen Sang,

Det er Echo, der svarer med liflig Klang.

Og det glimter som Lyn bag den fjerne Sky

— Mon Stjerner slukkes og tændes paany? —

Det blænder mit Øje, det løfter mit Sind,

Som kunde jeg se i Guds Himmel ind.

Og det hvisker saa underligt i mit Bryst,
 Og det nynner og sukker med dæmpet Røst,
 Det risler og flager, det gynger saa fro,
 Det er Natten, der luller min Sjæl i Ro.

Og det glimter derinde med fager Glands,
 Det er Haabet, der tænder sin Stjernekrands,
 Og det bliver saa venligt og fagert og lyst,
 Det er Himlen, der spejler sig i mit Bryst,

Aftenen.

O drømmerige Nat, o dunkle Skygger!
 Hvi fængsle I saa fast mit svage Blik?
 Du dybe Skov, hvor Nattergalen bygger!
 Du tryller mig med saadan sød Musik.

Det er, som turde du ej Aande drage,
 Som holdt du paa et Suk, du stille Nat!
 Det er, som hørte jeg en sælsom Klage
 Fra Bækken hist imellem Busk og Krat.

Omkring mig ligger Engen i en Taage,
 Det er, som stod jeg paa en lille Ø:
 Men under Taagebølgen Engle vaage,
 De flyve ogsaa over Skov og Sø.

Og fra det Høje tusind Stjerner blinke,
 Det er et Guddomssmil fra Livets Kyst:
 Det er, som vilde de mig Trøst tilvinke
 Og tænde Lysets Flamme i mit Bryst.

O drømmerige Nat, o stille Aften!
 Du er et Billed af min egen Sjæl,
 I dunkle Skygger hviler Ungdomskraften,
 Og jeg — ja, jeg forstaar mig neppe selv.

Men hellig er den Stund, naar Nat og Taage
 Fordunkle Solen i vor Ungdoms Vaar,
 Er det end mørkt, saa vil Guds Engle vaage,
 Til Morgenstundens lyse Time slaar.

Og Dagen gryr, naar Evighedens Længsel
 Os griber i det mørke, tunge Bryst,
 Da vil Gud Herren sprænge Nattens Fængsel,
 Og Alt vil aande gjenfødt Liv og Lyst.

Og da skal Aanden atter fro opstige
 Og fryde sig som Fugl i Morgenrød,
 Og da skal alle klamme Taager vige,
 Og Blomsten aabne sig for Solens Glød.

Saa sov da Alt, hvil sødt i Nattens Mørke!
 — Vær ogsaa glad, har Lykken dig forladt!
 Gud! giv os Alle Liv og Kraft og Styrke,
 Lys over hele Verden dit Godnat!

De kjære Steder.

Flyv hen, min Aand, til hine skjønne Dale,
 Hvor første Gang du fandt et venligt Ly,
 Hvor hver en Blomst og hvert et Blad kan tale
 Om dine Længslers første Morgengry;
 Og er Naturen højtidsfuld og rolig.
 Staar Maanen sølverhvid ved Skyens Kant,
 Som dengang Engen var din Lykkes Bolig,
 Da drømmer du om Glæden, som du fandt.

Flyv hen, min Aand, til Lundens grønne Sale,
 Hvor Drøslen synger ud sin Kjærlighed,
 Hvor hver en Plet og hvert et Træ kan tale
 Om Livets Fylde, Livets Herlighed;
 Og føler du igjen, at Livets Strømme
 Udrinde fra Naturens Kildevæld,
 Da vil du blive der en Tid og drømme
 Og synge dine Kvad i Gry og Kvæld.

Flyv hen, min Aand, til hine kjære Steder,
 Hvor du dig svang paa Toner højt i Sky,
 Hvor Lærken muntert over Engen kvæder,
 Og Bondepigen er saa from og bly,
 Og se, hvor Bonden tæller sine Stakke
 Og samler sine Neg i tusindvis,
 Og hvor de gyldne Ax, de høje Nakke,
 Du bryde ud i hellig Lov og Pris!

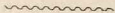
Flyv op til Almagts Gud: thi fra det Høje
 Faldt Blomstens Frøkorn ned i Dalens Skjød,
 Og hellig Kjærlighed i Pigens Øje
 Udflammer, tror jeg, fra en himmelsk Glød.
 Deroppe flyve Engle i Guds Himmel,
 Der finde gode Aander salig Ro,
 Og du, naar du er træt af Jordens Vrimmel,
 Da skal du over lyse Stjerner bo.

Venskab.

Naar Lykken tilsmiler, og Alting gaar med,
 Er Venerne næsten for mange,
 For da er der Fordel og Glæde derved,
 Det saa jeg de tusinde Gange.

Naar Lykken forandres, og Alt gaar imod,
 Forandres og Vennernes Hjerter,
 Og den bliver gram, den, som fordem var god,
 Det saa jeg saa ofte med Smerte.

Men Gud være lovet, der er endnu dem,
 Der svigte os ikke i Nøden.
 Held den, der har mangel en Ven i sit Hjem,
 Der trofast ham elsker til Døden.

Sømandsbrudens Sang.

Jeg er født ved det brusende Hav,
 Og jeg elsker den sølvklare Vove,
 Som jeg elsker mit Fædrelands Skove
 Og den græsklædte Kampestensgrav.
 Det har fostret min Længsel og Trang,
 Det har nynnet sit Kvad ved min Vugge,
 Det har hørt mine lønligste Sukke
 Og min Elskovs begejstrede Sang.

Jeg vil bo ved den skovklædte Bugt.
 Hvor den stolte, den knejsende Snekke
 Mon sin snehvide Vinge udstrække
 Til den dristige Trækfugleflugt:
 Den skal bære min Stolthed og Lyst
 Langt, langt bort til de fremmede Lande
 Og tilbage til Dannemarks Strande
 Til mit elskende, trofaste Bryst.

Jeg vil lytte til Bølgenes Røst,
 Naar de komme med Bud fra det Fjerne;
 Jeg vil bede hver dalende Stjerne
 Om at bringe ham Hilsen og Trøst.
 Jeg er født ved det bølgende Hav,
 Jeg vil se paa de brusende Vande,
 Ved mit Fædrelands bugtede Strande
 Vil jeg leve, og lægges i Grav.

Til en Confirmant.

Idag da sværger Du til Lysets Fane
 Som Herrens Stridsmand her paa Livets Bane;
 Saa ved Du vel, hvad Krigens Love byde
 Til Straf for dem, der Faneeden bryde.

Saa ved Du vel, at det er bedst at stride,
 Naar Livets Fyrste kæmper ved vor Side,
 Og Du har hørt, at der er godt at være
 I Sejerssalen hos Guds Englehære.

Men husk Din Ed, naar Mørkets Trælleflokke
 Dig over i Guds Fjenders Lejr vil lokke,
 Og at kun den, der kæmper tro herveden,
 Faar Del i Sejrens Løn i Evigheden.

Bryllupssange.**1.**

Det Bedste at eje i Livet er Guds Fred,
Den Blomst, der dufter sødest, er Kvindens
Kjærlighed.

Er Huset end prydet med Guds og Herlighed,
Der fattes altid Noget, naar Gud er ikke med.

Er Øjet kun blændet af Glands i Livets Vaar,
Hvad er der da tilbage for de sølvhvide Haar?

Men sættes der Bo med Guds Fred, da er der Nok
Selv i den mindste Hytte og til den største Flok.

Og findes i Hjertet hin Blomst, der ej forgaar,
Da er det Bedste gjemt til de sildigste Aar.

Der staar et lille Hus i Lündens Skygge,
 Der skal i midt blandt Himlens Fugle bygge,
 Der skal i mellemvilde Blomster bo;
 Men kjender I til Livet hist i Skoven,
 Guds Godhed ses forneden og foroven
 I Dagens Travlhed og i Nattens Ro.
 Smaablomster vøxe under Eggestammer,
 De dufte sødt i klare Sollysflammer,
 Men sødest dog i Aftenstundens Ro.
 De smile, og de nikke venligt sammen,
 Og der er Liv, og der er Fred og Gammen,
 Og kjærligt om hverandre de sig sno.

Smaafugle kviddre fro i Morgenstunden,
 Og sent i Kvæld, naar Dagen er forsvunden,
 Hver af dem synger med det Næb, han har,
 Men Alle synger paa den samme Vis.
 Guds Miskundhed de Allesammen prise
 Og glemme Vinteren, hvor stræng den var.

Se, det er Livet hist men vil være
 For Alvor lykkelige, maa I lære

At smile venligt som de Blomster smaa,
 At synge med de Fugle, Lyske være,
 Iblandt, og give Gud for Alting Lære,
 Hvordan det end i Verden monne gaa:

Men vogt Jer vel for Elverpigens Sange,
 De har fortryllet og forført saa Mange,
 Og sov ej heller under Elvehjem;

Men flyv med liden Fugl fra ensomt Tuus,
 Til Kirkeby, thi under Kirkebue
 Der kaldes Livets bedste Toner frem:

3.

Det klinger festligt i hverden Aar,
 Al Skabningen har Liv i Æje;
 Paa Engen danser de Piger smaa,
 Og Drøngen blæser i Skalmesje,
 Og Gjøgen kukker i den grønne Lund,
 Og Bølgen danser i det dybe Sund,
 Straalende prud,

Smykket som Brud,
 Staar Engen med det friske Grønne.

Og Nattergalen i Busken slaar,
 Og Lærken synger over Engen,
 I Højtidsklæder Fiolen staar,
 Og Bækken slaar paa Søilverstrængen,
 Og Bøgeskoven viser Silkeflag,
 Vi se det grandt, det er en Højtidsdag.

Dejlige Vaar!

Yndig du staar

Som Mønster for vort Liv heneden.

Thi sødt det klinger i fattigst Vraa,
 Hvor Kjærlighed har rejst sin Bolig,
 Hvor tvende Hjerter af Troskab slaa,
 Og Sjælen er med Gud fortrolig;
 Der vinker Haabet med sit grønne Flag,
 Og hver en Dag er som en Højtidsdag,
 Blomster der gro.

Fugle der bo,

Og det er altid Vaar derinde.

Vi ønske Eder et saadant Hjem
 Med Fred og Fryd og Fuglekvidder,
 Hvor Blomster spire af Muldet frem,
 Og det er Vaar til alle Tider.

Hvor gode Aander flyve op og ned
 Og plante Tro og Haab og Kjærlighed.
 Brudgom og Brud!

Signe Jer Gud
 Med Solskin, Regn og milde Dage.

4.

Snart rejse I bort fra det kjære Hjem,
 Hvor Barndommen svandt saa rolig,
 Og ile frejdig paa Banen frem
 Og bygge en egen Bolig.

Jeg spørger: «Hvad har I at bygge paa
 Hist ved de fremmede Veje?»
 Og Folk omkring de svare som saa:
 «En dejlig Plet Jord de eje.»

Og I? — Ja af Erfaring jeg ved
 Omtrent, hvad I ville svare:
 «Vi bygge fast paa vor Kjærlighed,
 Og saa har det ingen Fare.»

O, lad mig ogsaa sige et Ord,
 — Og vil I det tidt erindre —
 «Det er ret godt med den ny Plet Jord,
 Med Kjærligheden ej mindre.

Men byg ej forneget paa eders Jord
 Ej heller paa egne Kræfter
 Men fremfor Alt paa Guds eget Ord,
 Saa følger alt Andet efter.»

Da har I bygget et Hus, der staar,
 Naar Jordens Grundvolde bæver
 Og fundet den Lykke, der ej forgaar,
 Da er det saa godt at leve.

Saa rejs med Gud, hvor I rejse hen,
 Og hvor I end bo og bygge,
 Da har I altid en trofast Ven
 Til evig Glæde og Lykke.

O, lad mig ogsaa sige et Ord,
— Og vil I det lidt erindre —
Det er ret godt med den ny Plet Jord,
Med Kjærligheden ej mindre.

Men hvor ej Vedligfærd.
Kjæller paa egne Kræfter
Men fremfor Alt paa Guds eget Ord.
Nu har hans Aand sin Hjemstavn funden,
Det er vort Haab, det er vor Trøst.
O saligt sødthi Afskedsstunden
At høre Jesu egen Røst:
«Hvor som i Livet tror paa mig,
Skal ikke dø eximelig.»

Læg disse Jesu Ord paa Hjerte
Du Kvinde, som ved Graven staar.
Da skal Du se, at al din Smerte
Som Alt, hvad jordisk er, forgaar:
«Og kan Du tro, da er bered
Engang for Dig Guds Herlighed.»

2.

Hvis jordisk Navn var af himmelsk Værd,
 Da maatte vi standse i denne Færd
 Med Øjne af Taarer fulde;
 Men Gud ske Lov i Vorherres Land,
 Der gjælder ej Ære, ej Magt og Stand,
 Ej gjælder, hvad gjaldt over Mulde.

Hvis Daad var Kilden til Salighed,
 Da maatte vi standse ved Gravens Bred
 Med Blikket mod Jorden sænket;
 Men Gud ske Lov for det glade Haab:
 For Jesu Skyld og ved Tro og Daab
 Er Himlen den Lille skjænket.

3.

Graven er lukket,
 Men den holder ikke;
 Lyset er slukket
 Her for vore Blikke,
 Men for at tændes paany
 Bag Stjerne og Sky.

Frygt ej for Graven,

Der har Herren hvilet,

I Dødninghaven

Har Guds Engle smilet,

Og der blev Jubel og Sang,

Da Graven opsprang.

Hvergang vi jorde

En af vore Døde,

Da skal det vorde

Paaskemorgenrøde,

Dybt under Muld skal den gry

Og højt over Sky.

Sange af utrykte Skuespil.

1.

Holger Danske.

Ved Øresunds Kyst, under Kronborgs Vold.

Der sidder han paa et rustent Skjold.

Mens Bølgen den gaar saa let gjennem Sundet.

Der sidder han stille ved Kampestensbord

Og mæler ikke det mindste Ord.

Der sidder han lænket med Baand og med Bast.

Hans Skæg er voxet til Stenen fast.

Hans Brynje er revnet, hans Sværd er ej hvast

Men næsten rustet til Skeden fast.

Naar Nøden er svarest, og Faren er størst,

Da rejser han sig af Skjoldet først.

Da revne de Volde, hvorunder han sad,
Og Rusten falder af Klingens Blad.

Da springe de Lænker om Haand og om Fod,
Han samler Folket til Leding god.

Da gaar han til Kamp uden Brask eller Bram,
Og alle Danske de følge ham.

Og Ingen er fejt eller ræd og forsagt,
Naar Holger Danske er med paa Vagt.

Han styrker vort Mod, og han styrker vor Haand,
Han er den levende Folkeaand,
Mens Bolgen den gaar saa let gjennem Sundet.

2.

Danmark.

Hvi sjunges evigt om det skønne
Italiens skyggefulde Lund?
Er Sydens Pinjer mere grønne
End Bøgene ved Øresund?
Jeg synger om de danske Skove
Med Lillieconvaller smaa,
Det dybe Hav, den friske Vove
Og Engen med Kjærminder blaa.

Der er ej noget Sted paa Jorden
Saa skjønt for mig som Danmarks Dal,
Saa venligt som mit Hjem i Norden
Med Sommernatten lys og sval;
Her vandrer jeg min jevne Bane
Og synger af det glade Bryst,
Her flyver jeg som vilden Svane
Omkring mit Hjem fra Kyst til Kyst.

Jeg elsker disse Blomsterbede,
Hvis Gange er det sølvblaa Hav,
Den bratte Klint, den brune Hede,
Den mosbegro'de Kæmpegrav.
Lad Andre prise Sydens Lande,
Mit Danmark jeg forlader ej,
Jeg flyver om de danske Strande
Og synger om den danske Maj.

3.

O p r a a b.

Rovfuglen kom med Raab og med Brand —
Op! lystig med Sang
Sæt Flaget paa Stang,
Og fremad mod Fjenden med Spil og Klang! —
Han hærjer vort elskte Fædreland,
Afsted, afsted, afsted!
Fanen vinker,
Sværdet blinker.
Fremad, fremad, frem til Sejr og Ære!

Kue han vil den nordiske Aand —
Op! lystig med Sang
Sæt Flaget paa Stang,
Og fremad mod Fjenden med Spil og Klang! —
Han agter at vinde Danmarks Haand,
Afsted, afsted, afsted!
Fanen vinker,
Sværdet blinker.
Fremad, fremad, frem til Sejr og Ære!

Kom, lad os drive Rovfuglen ud!
Op! lystig med Sang
Sæt Flaget paa Stang,
Og fremad mod Fjenden med Spil og Klang! —
Ej Danmark skal vorde Ørnebrud,
Afsted, afsted, afsted!
Fanen vinker,
Sværdet blinker,
Fremad, fremad, frem til Sejr og Ære!

4.

Sagn og Syner.

Over Thyras hensmuldrede Volde
Vajer Valdemars rød-hvide Flag
Og slaar Kors over Kæmperne bolde,
Før de gaa i det blodige Slag.

Skjoldmø, du gjæve!

Nornerne væve

Fremtidens Væv — du skal leve.

Og de Kæmper fra Hedenolds Dage
Løfte Gravens den mosgro'de Sten,
Og med Skrep kommer Uffe hin spage,
Thi som før er der To imod En.

Skjoldmø, du gjæve!

Nornerne væve

Fremtidens Væv — du skal leve.

Og Kong Frederik kan ej forlade
Sit hengivne og trofaste Folk,
Han vil møde med Ryes Brigade
Og de Helte fra Isted og Stolk.

Skjoldmø, du gjæve!

Nornerne væve

Fremtidens Væv — du skal leve.

5.

Bondens Sang.

Jeg er en simpel Bondemand
Og jevn og ligefrem,
Dog elsker jeg min ringe Stand,
Thi i mit lille Hjem
Der voxe Blomster milde
Med Farve og med Duft,
Min er den klare Kilde
Og min den friske Luft.

Jeg fødtes op ved Fuglesang,
Af den jeg lærte Lidt;
Jeg synger, naar jeg føler Trang
At flyve let og frit,
Jeg synger bagved Ploven
Og under Leers Klang,
Og Bakkerne og Skoven
Gi'er Gjenlyd af min Sang.

Og naar jeg er af Arbejd træt,
Og Dagen er forbi,
Min Aand er frisk, mit Sind er let,
Og jeg er glad og fri;
Og jeg vil ikke bytte
Med nogen Mand paa Jord,
Og jeg vil aldrig flytte
Fra denne Plet i Nord.

Og hviler jeg en føje Stund
Og tager Pen og Bog,
Da kæmper jeg paa Aandens Grund
For Fædreland og Sprog;
Men gjælder det at stride
For Frihed, Liv og Fred,
Jeg lægger Alt tilside
Og gaar i Kampen med.

6.

Kvindens Skaal.

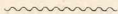
Et bredfuldt Bæger vil vi tømme
For Kvinden i det høje Nord,
Lysstraalen i vor Ungdoms Drømme,
Vor Manddoms bedste Fryd paa Jord.

Rejs Verden om, du kan ej finde
En Pige paa den hele Jord
Saa trofast som en nordisk Kvinde,
En Sjæl saa høj og lys og stor.

Er Sydens Kvinde hed som Druen
Og yppig som sit Fædreland,
Den nordiske er hvid som Duen
Og ren som Kildens klare Vand.

Hun staar som Markens Liljer spæde
Saa frisk, beskeden, from og bly,
Hun blomstrer i vor Samfundskjæde
Og i den mindste Hyttes Ly.

Du Lys i vore Ungdomsdrømme,
Vor Manddoms bedste Fryd paa Jord!
Vi hylde Dig, idet vi tømme
En Skaal for Kvinderne i Nord!

7.

Der er saa dejligt, hvor Bøgen gror,
 Naar Lærken slaar og Solen skinner,
 Men dejligst er der, hvor Droslen bor,
 Og Aaen gjennem Dalen rinder;
 Det er saa dejligt med sin Hjertenskjær
 At lege Skjul ibag de store Træ'r,

Ungdommens Lyst

Fylder vort Bryst,

Der er saa eviggodt at være.

Det er saa dejligt, naar Agren staar
 Med fulde Ax og friske Blommer,
 Naar Bonden hen over Marken gaar
 Med hvæsset Le, og det er Sommer;
 Men dejligst er der i den dybe Dal,
 Der gro Kjærminderne i Tusindtal,

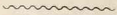
Sommerens Lyst

Fylder vort Bryst,

Der er saa eviggodt at være.

Der er saa dejligt, hvor Land og Sø
Er lagt for Foden som et Klæde,
Men dejligst er der, hvor Dalens Skjød
Indslutter al vor Hjertensglæde;
Der samler Alting sig i Harmoni,
Og Alt er Rolighed og Drømmeri,
 Roligheds Lyst
 Fylder vort Bryst,
Der er saa eviggodt at være.

Der er saa dejligt, hvor Bølgen slaar
Sit Belte om de danske Kyster,
Hvor Bøgeskoven i Solskin staar,
Og Klinten sig mod Havet bryster,
Der er saa skjønt ved Danmarks Moderbarm,
Men dejligst er der i den Elsktes Arm,
 Kjærligheds Lyst
 Fylder vort Bryst,
Der er saa godt, saa godt at være.

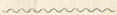

8.

Naar man vil gaa den lige Vej
Og holde med det Rette
Og laste, hvad der duer ej,
Man kommer let i Trætte;
Men naar man er, som Folk er flest,
Som Skik og Brug er vorden,
Og taler som det passer bedst,
Se — det er i sin Orden.

Naar man vil gaa den lige Vej
Og ingen Konster gjøre,
Saa bliver man vel æret — nej,
Man femten Ting maa høre;
Men naar man kun kan juxe bra',
Som Skik og Brug er vorden,
Og bare komme vel derfra,
Se — det er i sin Orden.

Naar man vil gaa den lige Vej
Og altid Sandhed sige,
Jeg tror, det gaar minsandten ej
For mig og mine Lige,
Thi vel er Sandhed høj og ren,
Men passer ej for Jorden,
Men naar man snor en lille En,
Se — saa er Alt i Orden.

9.

Mi' Fàer*) vaa' i Bo'emàj,
 Min Mo'er hun vaa' lessaadanne,
 Men je' vil haajl' mej te' min Stàj
 Aa ette kro mej som saa Manne;
 Dej fat'ste Màj heri vort Sovn
 — Hans Navn behøv'r je' et' aa nævne —
 Ha' kjører strunk i Vejnerovovn,
 Je' kom'r saa smaat ijævne.

Pæ' Pæ'sen ha' æ' fornem, ha',
 Ha' klæ'er sej i Klæ'es Klæ'er,
 Men i mi' Vaajlemskjo'el ka'
 Je' komme lissaa làvt som Pæ'er;
 Mi' Bovpæl hàr je' u'betajl,
 Aa fejre Tøvsì' haar je' u'e,
 Aa ha' hàr ette àjnd i Jajl**)
 Aa saa di fejne Klu'e.

*) Der er i den fyenske Udtale Noget, der lyder imellem **a** og **aa**. Det manglende Skrifttegn hertil er erstattet ved Mærket ' over **a**.

**) andet end Gjæld.

Jens Greue æ' i ussel Pjajlt,
 Ha' haajler ajlti' fejre Kàle,
 Aa dov æ' ha' tebav' i Ajlt
 Aa passer et' si' Kram saa fà'le;
 Men je' hàr slidt, de' hàr je' saa,
 Dejgav je' ku', naa ka' je' ette,
 Aa de' ska' menne Kà'le aa,
 Fo' ejs saa gaar de' slet'te*).

Dæ' æ' vist l'en, dæ' kjæ'er et Bæst
 Saa godt som je' i vor Bøjæ'e,
 Aa de' æ aa dem ajlri Flest,
 Dæ' et fo'staar aa brøve Pæ'e:
 Men hva' je hàr, de' hàr je' tjejnt
 Aa skravet sammen hver en Bitte,
 Fo' Gaar' aa Grun' saa justemejt
 Æ sjajlen saad'n aa hitte.

*) slet ikke.

